Ч. 226 (13.465). Львів, середа 30. серпня 1933. Poeztowa uplata zapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло". Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Безробітна інтеліґенція та кооперація.

Брак рідного промислу і слабі початки національної торговлі: замкнення доступу для осіб української народности не тільки до державних і самоврядних урядів, а також до приватних інонаціональних підприємств на українських землях; тріваюча від чотирьох літ економічна кріза, кінця якої не видно, — все це витворило на українському ринку праці під Польщею виімково тяжкі обставини, особливо для людей інтеліґентних фахів.

Багато молоді української інтеліґенції із середньою і вищою або спеціяльною освітою не має де приложити своїх рук. Походячи переважно з бідних суспільних верств, творять ці люди кадри безробітного інтеліґентного пролетаріяту. Ці кадри збільшуються зредукованими державними і приватними урядовцями.

Єдиним пристановищем для бажаючої праці і потребуючої зарібку української інтеліґенції лишається українська кооперація, не рахуючи нечислениих інших українських економічних і культурних установ та приватних шкіл, що також затруднюють кількасот інтеліґентних сил і дають сякий-такий зарібок.

Одначе заробкові можливости в українських кооперативних організаціях замість збільшуватись — чимраз зменшуються, і то не тільки з причини загального економічного лихоліття, а також з причини кепського, в дуже багатьох випадках, ведення кооперативних підприємств людьми, що мало або й зовсім до того не підготовані, що не мають ані теоретичного знання, ані не набули передтим потрібного практичного вишколення.

Обєднані в РСУК кооперативи затруднювали в 1931 р. 11.126 осіб платного персоналу, котрому виплачено титулом винагороди 4.948.483 зол, коли в попередньому 1930 р. на винагороду персоналу пішла сума 5.810.333 зол., при дещо меншій його скількости.

Це зменшення виплаченої персоналові кооператив винагороди є безпосереднім наслідком зменшення оборотів і доходів кооператив, а зменшення оборотів і доходів є наслідком *повторяємо*, не тільки невідрадних економічних обставин, а також наслідком внутрішніх недомагань кооператив.

Вистане згадати, що наші торговельні кооперативи приступають до діяльности з малим числом членів і мінімальним уділовим капіталом, з перших-же кроків задовжуються і закуплені на кредит товари також розборговують, — отже не придержуються елементарних засад кооперативної господарки і по двох-трьох роках позірно доброго розвою звичайно нидіють і ледви-ледви веґетують, або й зовсім упадають.

Наші сільські і маломістечкові господарсько-споживчі кооперативи ще не охопили членством і половини українських господарств своїх районів. У районі діяльности 1656 кооператив цього виду істнує 8692 приватних крамниць, переважно чужих. Отже є ще широке поле для збільшення членів і покупців у кооперативах та їх оборотів і доходів і тимсамим до збільшення і числа затруднених в кооперації осіб та до підвищення оплати їхньої праці, бо вона тепер дуже низька*), особливо на селах, така низька (пересічно 25 зол. місячно), що інтеліґентній людині годі булоб при таких поборах там вижити.

А тимчасом для багатьох молодих інтеліґентних людей, котрі, покінчивши загальноосвітні середні і вищі чи якісь спеціяльні, напр. педагогічні школи, сидять, зложивши руки без діла, *іншого виходу нема, як іти на села для праці в кооперативах*, бо це єдине місце, де українцеві можна тепер працювати і на кусок хліба заробляти. Але наперед треба їм узброїти себе кооперативним знанням.

Також в інтересах кооператив є притягати до праці молоді інтеліґентні сили та спонукувати вже занятих у кооперативах осіб до поширення й поглиблення як загального знання, так і спеціяльно кооперативного. Тільки при помочі кооперативно освічених людей можна направити дотеперішні хиби в організації і діяльности кооператив, поширити і поглибити їх працю, забезпечити найбільше матеріяльних користей для членів і дати утримання соткам або й тисячам інтеліґентних людей, котрі, попри працю в кооперативах, взагалі будуть корисними одиницями у громадському і культурному житті села.

Тому наші повітові кооперативні центри повинні подбати про оживлення занедбаної останніми роками кооперативно-освітньої праці шляхом організації кооперативних курсів для крамарів, діловодчиків, справників, касієрів і інших функціонарів кооператив. А безробітні інтеліґенти заки старатися про посади в кооперативах, повинні пройти принаймні заочні курси РСУК і Українського Технічного Господарського Інституту при Українській Господарській Академії в Подєбрадах. На заочний кооперативний курс при УГА рекомендуємо записуватись і тим інтеліґентам, що вже працюють у кооперації.

Тільки поглиблення кооперативного знання вже працюючих у кооперації людей і відповідна кооперативна підготовка нових кооперативних працівників забезпечить правильний розвій наших кооператив, збільшить їх обороти й доходи і поширить зарібкові можливости для української інтеліґенції.

І. Ж.

P. S. — За інформаціями про заочний кооперативний курс при УГА можна звертатися до Т-ва „Сільський Господар" у Львові, Ринок 10. В справі заочних кооперативних курсів РСУК писати до Управи цих курсів, Львів, Міцкевича 12.

*) Докладні відомости про це подані у статті „Службовець" ч. 7—8 за 1933 р. п. н. „Матеріяльне положення кооперативних робітників у світлі заробітної плати".

Зацікавлення Европи Гуцульщиною і наша пасивність.

„ОСТАННЯ ОАЗА АРХАЇЧНОГО ПРИМІТИВУ У СХІДНИХ КАРПАТАХ".

Відомий уже і в нас польський дослідник Гуцульщини д-р Петро Контни опублікував 22. ц. м. на сторінках львівської „Ґазети Поранної" черґову свою статтю п. н. Гуцульщина предметом зацікавлення цілої культурної Европи. В цій статті спиняється він над працею польських і заграничних учених на терені Гуцульщини. Цілий ряд ґеольоґів, зоольоґів, ботаніків й інших учених із Польщі та з сусідньої Чехо-Словаччини і Румунії вибрав тереном дослідів гуцульський Бескид, де находять ріжні неоцінені для науки скарби.

Гуцульщина — пише д-р Контни — стає рівночасно одною з першорядних европейських атракцій. Тереном Гуцульщини зацікавилися визначні закордонні вчені і дослідники, державні діячі, історики культури, фільософи, поети і письменники. З найбільш завзятих згадує автор найдовше про швайцарського письменника д-ра Ганса Сбіндена, автора довшого репортажу про Гуцульщину в піофіціяльному швайцарському орґані „Дер Бунд" (три числа літературного додатку за червень ц. р.) Його недавні реферати на цю тему у швайцарському радіо а також особисті розмови про Гуцульщину з найвизначнішими репрезентантами культурної европейської еліти, звернули увагу цілої Европи на „лавміраючу екзотику середньої Европи". „Масарик, Бенеш, Ромен Роллян, С. Лягерлеф, Мекдональд висказували в особистих розмовах з Г. Сбінденом своє найживіше і найсердечніше зацікавлення останньою оазою архаїчного примітиву у Східних Карпатах на терені Польщі". Цей Ганс Сбінден переїхав недавно через Львів знову на Гуцульщину, за якою по цілому піврокові сердечно затужив.

Поруч з „Бруклинським Музеєм" в Ню Йорку, що влаштував уже кілька прогульок мистецьких шкіл на Гуцульщину, зацікавився нею „Історичний Музей" у Берні у Швайцарії, влаштовуючи окремий відділ у своїй етнографічній частині.

Неоцінену ще нами як слід Гуцульщину відвідують, — як стверджує д-р Контни, — голяндці, бельґійці, анґлійці, французи, американці, які часто зберігають в дискреції свій побут і тільки з трудом, часто припадково можна довідатись про них. У цьому році був на Гуцульщині славний шведський есаїст д-р М. Еренпрайс, який збирає матеріял для монографії про жидівського еreміта і фільософа XVIII. ст. Баль Шем Това, що жив ряд літ у печері Сокільська Скала на Гуцулах.

„Найцікавіша вістка — пише д-р Контни — є найновішої дати. В серпні ц. р. має приїхати на Гуцульщину відомий з епохальних праць над викопалинами у Ґрімальді, подорожник і дослідник Африки, проф. д-р Лідж'іо Чіпріяні (Ligio Cipriani), світовий авторитет у справах антропольоґії. Проф. Чіпріяні думає розпочати на Гуцульщині антропольоґічні досліди, що триватимуть біля трьох літ".

Зі статті д-ра Контного довідуємось також, що незабаром вийде у Швайцарії переклад невиданої ще по польськи праці Станислава Вінценза п. н. „Auf der hohen Alpe" („На високій полонині").

Все те булоб гарне, якби не одно „але". Нашу Гуцульщину старається Польща представити як *свою* реґіональну цінність, як цікавий куток *Польщі*, іґноруючи його український характер. Читаєте довжезні статті про гуцулів у польській пресі і майже з правила не стрічаєте навіть натяку про те, що це *українське* плем'я, що це *український*, а не польський реґіоналізм. Тим грішить також і дуже совісний зрештою та обєктивний дослідник д-р Контни у своїх писаннях, що ми вже зрештою мали нагоду занзначити, коли писали про його праці на тему гуцульських килимів.

Маючи це на увазі, обовязком нашим є протиділати цій „культурній анексії" наших цінностей. Коли вже не маємо змоги переганяти наших сусідів у наукових дослідах і літературних публіцистичних творах, мусимо тямити про вагу пропаганди і правдивої інформації, особливо серед приїжджих чужинців. Місцева наша інтеліґенція має найбільше нагоди при безпосередніх зустрічах з чужим науковим і туристичним світом вести цю освідомлюючу працю. Може апосеред неї вийде прецінь колись і якийсь цінний ентузіяст Гуцульщини, як ось був пок. Шухевич, Коцюбинський чи Хоткевич, і може збогатиться і наша наука чи література новими пам'ятками з цієї „останньої оази архаїчного примітиву", якою так захоплюється світ і гордиться Польща, та яку по всіх людських і божих правах маємо право назвати нашою власністю.

Б. Н.

Рятуйте Україну!

ЯК НІМЦІ РЯТУЮТЬ ВІД ГОЛОДОВОЇ СМЕРТИ СВОЇХ ЗЕМЛЯКІВ.

Німецькі протестантські кола перші розпочали допомогову акцію голодуючим німцям на терені Радянщини. Ще до німецької революції ведено непомітну посильну працю і тим рятовано життя соткам родин. З переміною влади діяльність поширено. Організація „Брати в біді!" знайшла всебічну підтримку влади. Плякатами по цілій Німеччині і в пресі закликано у червні та липні до жертв. Райхсканцлер Гітлер відгукнувся один з перших датком 1.000 марок. **До двох тижнів зібрано 500.000!** Це дало змогу охопити допомогою 12.000 німецьких родин. Більшість з них на Україні. З кожним днем голод зростає. Але рівночасно з тим поширює також працю організація „Брати в біді!"

В середу 23. серпня керманич Євангельського Пресового Союзу, проф. Гіндерер, запросив представників німецької і чужої преси для зазнайомлення з найновішими даними про голод у СРСР, а зокрема на Україні. На самому початку підкреслив він значіння відозви кардинала Інніцера і заявив, що завданням цілого християнського світу є допомогти **всім** голодуючим без огляду на їх віру та національність.

Представник одної американської фірми, Бехерер, що кілька разів протягом останніх років був на Радянщині, порівняв свої враження з 1929 р. з враженнями минулого літа. Він ствердив повний занепад життя на всіх ділянках. Самі представники „Інтуриста", що пильнували за всіма подорожуючими і не дозволяли навіть іти бічними вулицями, не заперечували голодової катастрофи більшої ніж перед десятьома роками. Сам Бехерер бачив з вікон поїзду близько Одеси по обох боках залізниці вмираючих спухлих дітей...

Робітник-німець, що приїхав перед кількома тижнями з Оренбурґу, розповів жахливі річі про голод і зазначив, що тепер — у протилежність до 1922 р. — голодує не місто, а село... Свої оповідання підтвердив він найновішими фотографіями і листами.

Селянин-німець з Маріюпільщини на півдні України докладно описав нечувану безоглядність влади, що відбирає останню крихту хліба від конаючих з голоду. Коли він назвав дві німецькі кольонії, що до ноги вимерли з голоду, то й серед „скептиків" видно було зворушення від жаху. І знову світлини... І знову найсвіжіщі листи... Про людожерство... Про піраміди трупів... Про брак людей для копання могил....

При кінці зясував д-р Ерт, керманич інформаційного відділу Євангельського Пресового Союзу, якими шляхами ведеться допомогова акція та закликав усіх причинитися до пробудження уваги світу до голодової смерти цілих народів.

Рятуймож і ми наших голодуючих братів!

П. К.

До чого веде комунізм.

(Допис із села.)

Дня 20-го серпня ц. р. мала місце у селі Торчиновичах, самбірського повіту, така знаменна подія:

Ще попередньої неділі зорґанізувала п-ні Сабіна Хоміцька із самбірського „Союзу Українок" у Торчиновичах діточий садок. Та вже в перших днях іставування цього садка стрінулася акція провідниці садка п-ни Созанської із контрагітацією кількох місцевих „комсомольців". У звязку із труднощами, які із тієї причини виринули, приїхали в дні 20-го серпня до Торчинович п-ні Хоміцька та п-ві Н., щоби ще раз відбути збори родичів і справу вивести на правильний шлях. Та згаданих зборів із причини присутности в читальні „товаришів" не вдалося відбути. Зате делеґатки „Союзу Українок" довідалися, що „українці-кровопійці" (! (Так, справді, і навіть людоїди, одначе довели їх до того московські нападники...), що „на Радянщині навіть на кожну безрогу приділюють пуд муки" (!), що „Володимир Великий обернувся би у могилі, якби довідався, що ми називаємо себе українцями та говоримо, що ми інший нарід від „русского" (sic!) і т. д. Після безуспішних змагань наладнати справу, делеґатки „Союзу Українок" вийшли із читальні. А коли обі делеґатки, старші вже жінки, сіли на фіру, щоби відіхати до Самбора, у повітрі свиснула велика камінюка...

Одна із делеґаток із зойком осунулась із сидження, з розбитою головою, отікаючи кровю; другу камінь поцілив у чоло, біля самого виска, і залишив великий синяк. Візник затяв коні і завдяки тому вдалося уникнути дальшої напасти. Так попрощали старших, поважних, сивіючих вже, інтеліґентних жінок-українок, які із посвятою та самозапереченням жертвували свою працю, силу, селяни-комуністи. (Недавно місцеві „комсомольці" до нестями побили свого священика о. Тиса. Побиття старого священика та жінок — справді „геройські" подвиги, гідні московських наймитів!).

Ми, учасники післявоєнних подій, проходимо рівнодушно над неодним фактом, над неодною справою, які заставилиб нас двацять літ тому — здріґнутися... Та ми не сміємо глядіти рівнодушно на те, як московські наємники роблять з наших; із натури культурних та чесних селян — скотів і вандалів.

Камінь із Торчинович — це одна із доказів, до чого може довести — комунізм...

Ят.

Валюта.

Як забезпечити грошеве майно. — Чи недовіря до польської валюти оправдана?

Повоєнні господарські й валютові відносини у Польщі створили для її громадян дві трудности: 1) вести своє господарство так, щоби воно капіталізувалося, і щоби власник мав змогу шляхом ощадности творити нові маєткові цінности і 2) пошукати для заощадженого грошевого майна таке забезпечення, щоби на випадок заломання грошевого уладження й обезцінення валюти — це заощаджене грошеве майно не втратило значної частини своєї вартости або й не змарнувалося зовсім. Перша трудність не була у Польщі ніколи достаточно опанована, а теперішня господарська кріза цю трудність ще й збільшила, бо нерентовність сільсько-господарської продукції та масове унерухомлення фабрик, разом з його консеквенцією — безробіттям, у значній мірі позбавили працюючі маси змоги творити нові капітали шляхом ощадности.

Другу трудність — забезпечення грошевих капіталів перед обезціненням — поборювалося у Польщі, як відомо, в той спосіб, що всі форми грошевого кредиту, отже в першій мірі вкладки й позички, спирали люди на повновартну чужу валюту, вимінну за золото (ам. доляр), а також частинно на польському валютовому законі, який дає змогу **забезпечувати вірительности й зобовязання у золотих в золоті.**

Як довго доляр Злуч. Держав був правно й фактично золотовою валютою, як довго він утримувався непорушно у своїй вартості, а грошевий обіг на території Польщі був подостатком насичений доляровими банкнотами, так, що була змога не тільки в долярах рахувати, але й ними платити, так довго забезпечення грошевого кредиту (вкладок і позичок) в ам. долярах було доволі вигідне та фактично дуже поширилося. Воно спиралося на загальному переконанні, що валюта Злуч. Держав є і буде безумовно непохитна. Як знаємо, це переконання себе не оправдало, бо ам. доляр перестав бути валютою золотовою, а став паперовою, втратив значно на вартости, зробився обєктом дикої спекуляції, а тимсамим втратив здатність бути зберігачем вартостей і служити їм як забезпечення.

З валютового становища нема сумніву, що було великою помилкою обдаровувати необмеженим довірям валюту держави, якої господарства не було змоги контролювати та якої фінансовий і господарський стан був у нас загально дуже мало відомий, хоч з року на рік сильно погіршувався. Загальне довіря до долярового банкноту мало своє коріння у факті, що емісійні банки Злуч. Держав ховають у своїх тресорах велику скількість золота. Кожний, хто обізнаний з валютовими справами, добре знає, що ціна банкнота, рівняється ціні золотої монети тільки тоді, коли є законна й фактична вимінність банкнота на золото. Колиж цього нема, а емісійні банки не стараються відповідним веденням девізової політики підтримувати ціну банкнота, який по відлученні від золота стає паперовою валютою — то ніякі, хочби й найбільші запаси золота, не впливають на курс такої валюти. Віра, що золото в тресорах емісійних банків, без права вимінности, ділає на формування курсу валюти, належить не до валютарної науки, тільки до валютарної містики.

Досвід з доляром треба узагальнити й сказати, що нема на світі такої міцної валюти, щоби під натиском лихого господарського стану держави не заломилася. А що стан господарства, зокрема фінансового, залежить від такого чи іншого його ведення, на яке громадяни чужої держави не можуть мати ніякого впливу, то з цього факту випливає ясний висновок, що не можна беззастережно й некритично шукати для свого грошевого капіталу опори й забезпечення у валюті чужої держави. Нема іншої ради, як закинути забезпечування грошевого капіталу в чужих валютах, бо ніяка з них не дає гарантії на повну й тревалу стабільність, а навпаки, кожна з них може у близькій будучині заломитись. Зате уважаємо доцільним, конечним, бо й одиноко можливим шукати забезпечення грошевого кредиту, отже в наших відносинах вкладок і позичок, у золотовій валюті, приймаючи для цього всі максимальні гарантії, що їх дає польський валютовий закон, з 5. листопада 1927 р. в уступі: зобовязання в золотих **в золоті.** Ось його текст:

Стаття 15.

„Всякі зобовязання, не виключаючи векслів і цінних паперів, можна висловлювати, а претенсії, які з них виникли, можна вимагати в золотих у золоті, при чому треба стосувати статтю 16 цього розпоряджу".

Стаття 16.

„Вірительність, яка звучить на золоті в золоті, є платна в рівновартости 900/5332 (то є 0.16879) грама чистого золота за золотого в золоті".

„До часу, коли Банк Польський почне виміну банкнотів за золото, цю рівновартість буде рахуватися згідно з вартістю золота, яку оголошує Міністр Скарбу в Моніторі Польськім, на основі ціни чистого золота на нюйорській біржі і пересічного курсу доляра, у формі виплати на Ню Йорк, на біржі у Варшаві".

„Можна також зробити застереження, щоби вірительність, яка звучить на золоті в золоті, була платна ефективно польськими золотими монетами".

Текст двох наведених статей валютового закону є такий ясний, що не вимагає ніяких пояснень.

Після дбайливого розгляду справи забезпечення грошевих капіталів треба прийти до висновку, що польський валютовий закон дає власникам грошевого капіталу достаточну гарантію, а в кожному випадку більшу, ніж може дати котранебудь нинішня чужа валюта. На доказ, що законні постанови про золото в золоті є зовсім добре придатні до практичного вжитку, можна навести факт, що обі державні банкові установи приняли у себе цей спосіб забезпечування вкладок і позичок. Практичне переведення не робить ніяких труднощів. Нинішній золотий обіговий гріш (банкнот) є рівновартний золотому в золоті, бо Банк Польський, відповідним веденням девізової політики, тримає свій банкнот на висоті ціни золота в законній реляції. Постанови про забезпечення в золотому в золоті мали би практичне значіння щойно у випадку заломання курсу банкноту Б. П., бо тоді за кожний золотий в золоті треба би заплатити стільки, скільки коштував би в банкнотах 0.16879 ґрама чистого золота. На випадок пізнішої монетарної направи — цю справу управильнив би закон, як це вже було в р. 1927.

Власники грошевих капіталів і всі кредитові установи, які нині шукають способу забезпечення вкладок і позичок, повинні цю справу добре передумати і в часі валютової непевности рішитися скористати з максимальних гарантій, що їх дає польський валютовий закон, допускаючи **забезпечення в золотих в золоті.**

Добре розуміємо, що без законних постанов про золотого в золоті, сама польська валюта не давала би більшого забезпечення, ніж кожна інша валюта зі золотим парітетом. Польський золотий не є золотовою валютою чистого типу, бо банкноти Банку Польського, які є законним засобом плачення, не мають загальної законної вимінности за золоті монети, а мають вимінність тільки обмежену і помічну (не нижче як 20.000 зол.), при чому банк має право вибору між золотом і переказом у валюті, яка є вимінна на золото. Очевидно це є тільки на те, щоби було можна вирівнювати в разі потреби сальда платничого біляксу і так оминати небезпеку заломання валюти, що прийшло би конечне, коли би пасивного сальда платничого біляксу не було змоги вирівняти.

З погляду стабілізаційної техніки — стабілізація польського золотого не є ще повна, і ціле монетарне уладження не має ще нормального підкладу. Хоч воно функціонує дотепер назагал добре, то всежтаки не можна забувати, що постанови польського валютового закону про свобідне вибивання золотих монет не є досі зреалізовані, отже мають характер тільки теоретичний, бо золотих монет дотепер в обігу нема. А без свобідного вибивання золота на монети і без повної вимінности банкнотів за золото, що разом творить основу бездоганного функціонування грошевого уладження — кожна стабілізація валюти є незакінчена. Однак доля стабілізованої валюти, навіть дефінітивно стабілізованої, залежить безумовно від активности господарства держави, що є підставою рівноваги її платничого білянсу, бо ніяка валюта ніякої держави не втримається, коли платничий білянс готів [illegible] стійно пасивний. Тому й стабільність польської

валюти залежить від рівноваги платничого біляпсу Польщі. Думаємо, що недовіря до польської валюти не може бути більше ніж до всіх інших валют, бо факт є такий, що польська валюта є всежтаки стабілізована і тримається золотого паритету тоді, коли „тверді" валюти його залишили. Недовіря до польської валюти може показатися так само мало оправдане, як довіря до доляра, бо довіря до валюти не є чинником вальоризаційним першого порядку і тому саме недовіря до польської валюти ще не викличе її заломання, так само, як беззастережне довіря до доляра не зберігло його від обезцінення. В цих справах треба бути дуже обережним і при розгляді стану валюти треба брати під увагу тільки основні валютові чинники, на яких валюта спирається.

Інж. І. Ольховий.

—o—

ЕРІО В ОДЕСІ.

МОСКВА, ПАТ. Представник народнього комісаріяту закордонних справ Жельфан привитав Еріота в одеській пристані словами: „Витаємо в вашій особі чоловіка, що безупину бореться для добра мира. Ви й ваші товариші бажані гості в СРСР." Еріо відповів довшою промовою, в якій зазначив, що все був і остане прихильником французько-більшовицького зближення та що приїхав до СРСР. вдруге від 1924 р., аби зазнайомитися з поступом на господарським і культурнім полі. Висловив переконання, що його подорож буде пожиточна для обох країн і для справи мира.

МОСКВА, 28. 8. ПАТ. Еріо з Київа відіхав до Харкова. В Києві французьких гостей населення витало оваційно.

—o—

БІЙКА НА СІОНІСТИЧНІМ КОНГРЕСІ.

На сіоністичнім конгресі в Празі прийшло до суперечок у звязку з голосуванням над резолюцією в справі подій в Німеччині, при чому побідила лівиця. Суперечка перенеслася до кульоарів будинку та закінчилася бійкою між прихильниками обох напрямків. Порядок мусіла привернути поліція. Резолюція ця протестує проти політики нищення горожанських, господарських і суспільних прав жидівства в Німеччині. Конгрес взиває весь цивілізований світ, а передовсім Лігу Націй, щоби помогли жидівському народові в боротьбі за здобуття прав для жидів у Німеччині.

—o—

НІМЕЦЬКА АМБАСАДА ВІДМОВИЛАСЬ ПЕРЕСЛАТИ ЖИД. ЛИСТ ГІНДЕРБУРГОВІ.

Жидівсько-американський конгрес доручив німецькому амбасадорові д-рові Лютерові апель до през. Гіндербурга, щоби інтервеніював у справі німецьких жидів. Амбасада відмовилась переслати цей апель. На це президент жидівсько-американського конгресу Дайтш у листі до амбасадора заявив, що відмова ця скріплює здогад, що през. Гіндербурга не інформують про те, що діється в Німеччині. Після оголошення в пресі листа през. Дайтша амбасада в Вашингтоні потвердила, що відмовилася приняти меморіял. Амбасада відмовляється дати пояснення, якими причинами кермувалася при цьому та не думає відповідати на закид, чи през. Гіндербурга інформують про події в Німеччині.

—o—

У ФРАНЦІЇ БЮТЬ ЖИДІВ.

ПАРИЖ, ПАТ. Гурток молоді побив до крови Еткіна Фокіса, що виходив із підземної залізниці. Причина: сіоністична відзнака в кляпі маринарки. — До жидівського ресторану в обідову пору вкинули скляну посудину із слізним газом. Гості з ресторану, а навіть із сус. крамниці мусіли вийти. Вогнева сторожа відчистила повітря спеціяльним приладом.

—o—

АВСТРІЙСЬКА ПРИСТАНЬ НА АНДРІЙСЬКОМУ МОРІ.

ПАРИЖ, ПАТ. „Еко де Парі" повідомляє, що Мусоліні заключив торговельну умову з Дольфусом, на основі якої Австрія одержить пристань на Адрійськім Морі. Так Австрія могтиме мати власну торговельну фльоту. Зачувати, що Мусоліні хоче втягнути до тієї комбінації і Мадярщину, Чехословаччину та Румунію. Це доказувало би, що головною метою Риму є створити справжню митну італійсько-австрійсько-мадярську унію.

—o—

МУСОЛІНІ НАД БЕРЕГОМ ПРОПАСТІ.

Мусоліні, що бере участь у великих маневрах італійської армії біля Гаросіє, сам кермує автом, переводючи інспекцію військових відділів. Мусолінієве авто стрінулося з вантажним автом, яке везло вояків. Мусоліні хотів виминути його і найшовся над берегом пропасти, передні колеса повисли в повітрі. Мусоліні вискочив, а авто впало в пропасть.

—o—

Коедукація в українських державних гімназіях.

З педагогічних кругів пишуть нам:

В суботу 26. серпня ц. р. вполудне повідомила Кураторія Львівської Шкільної Округи Дирекції двох українських гімназій: академічної (головне заведення) у Львові та в Перемишлі про дозвіл міністерства освіти на утворення коедукаційної І-шої кляси гімназії нового типу. Як відомо, польська шкільна влада на основі закону про реорганізацію шкільництва ліквідує усі учительські семинарії, а між ними дві українські державні дівочі учительські семинарії у Львові і Перемишлі. Українське громадянство домагалося на місце двох ліквідованих українських державних середніх шкіл утворення двох дівочих державних гімназій у Львові і Перемишлі. Ходили навіть слухи, що такі дві гімназії будуть в цім шк. році засновані. Тимчасом закінчився попередній шк. рік, минули ферії, розпочався новий шк. рік, — а слухи лишилися тільки слухами. Дівчата, які були приготовані до вступних іспитів до І-ої кляси гімн. нового типу, були приневолені з браку державних шкіл записатися до приватних гімназій: „Рідної Школи" і двох гімназій СС. Василіянок у Львові та до гімназії Дівочого Інституту в Перемишлі. Щойно тепер, коли зачався новий шк. рік, польська центральна шкільна влада зовсім ненадійно вирішила на місце двох ліквідованих українських дівочих державних заведень утворити коедукаційні перші кляси в державних наших хлопячих гімназіях у Львові і Перемишлі. Це означало би, що польська шк. влада вирішила на місце ліквідованих двох заведень не творити окремих дівочих гімназій, як це з природи річи повинно було би бути, — а тільки дозволяє нашим дівчатам вписуватися до двох хлопячих державних гімназій.

Це своє рішення закомунікувала шкільна влада напередодні двох святочних днів (неділя і свято Успення) та назначила день вступних іспитів безпосередньо по цих двох святочних днях на второк 29. VIII. ц. р.

Очевидно, такий короткий речинець не дає спромоги родичам, головно з провінції, записати дівчат до згаданих двох гімназій, а через те шкільна влада хоче мати в руках доказ, що через брак фреквенції дівчат не треба творити окремих дівочих гімназійних заведень, бо навіть не дається утворити повних числом окремих відділів при хлопячих гімназіях. Тому покликані рідношкільні чинники мусять зажадати продовження речинця вписів і вступних іспитів, — а наші, перш за все дівочі, всеслюдні школи повинні із своєї теперішньої 7-мої кляси доставити відповідне число дівчат до згаданої І-шої кляси обох гімназій.

Від Ред.: Довідуємося, що вступні іспити для дівчат до згаданих обох гімназій відбудуться щойно за кілька днів. Речинець іспитів подамо своєчасно.

ІТАЛІЙСЬКИЙ УЛЬТІМАТ АЛЬБАНСЬКОМУ КОРОЛЕВІ.

„Дейли Мейл" повідомляє, що італійський уряд вислав ультімат до альбанського короля Ахмеда Зогу, яким м. і. домагається:

Всіх високих альбанських державних службовців, які не є італійського походження, або не студіювали в Італії, мають відправити, а їх місця мають заняти службовці, що відповідають тим умовинам. Альбанія має віддати Італії всі укріплення, летунські майдани та військові магазини. Крім того мають відправити з альбанської державної служби: команданта поліції сер Джоселіна Персі й усіх англійських поліційних службовців. Їх місця мають заняти італійці. Оплачуватиме їх Рим. Альбанія має виповісти всі торговельні умови із сусідніми державами. На будуче всі торговельні умови Альбанії будуть контролювати італійські знавці. В усіх альбанських школах має бути обовязковою італійська мова. Абсольвентів середніх шкіл, які дістануть стипендію, має Альбанія обовязково післати до італійських університетів. Усі католицькі школи, що їх м. р. влада зачинила, мають знову отворити, а французьку гімназію, яка є в Альбанії, мають перемінити на італійську.

„Дейли Мейл" твердить, що король Зогу відкинув цей ультімат, тому може прийти до дальших непорозумінь.

—o—

ГІНДЕНБУРҐ НА ТАНЕНБЕРСЬКОМУ СВЯТІ.

Свято в Сарському басейні.

27. серпня відбулося свято в Сх. Прусії біля памятника побіди коло Таненберга, де Гінденбурґ у 1914. р. побив російську армію. В святі взяв участь президент Гінденбурґ, канцлер Гітлер, премієр Прусії Ґерінґ і ін.

Канцлер Гітлер відчитав акт, на основі якого родинна зем. власність през. Гінденбурга Нойдек навіки звільнена від державних податків доки буде в руках одного з мужеських потомків президента.

Президент Гінденбурґ у промові згадав погибших і цісаря, якого довіря покликало його колись до Сх. Прусії. Дар приймає не з огляду на свої заслуги, а тому, що бачить у ньому символ сильної злуки своєї особи і своїх потомків зі старою пруською землею.

Рівночасно на зах. кордоні Німеччини біля памятника в Нідервальді відбулося свято для заманіфестування єдности Німеччини із Сарським басейном. Канц. Гітлер безпосередньо з Таненбергу відлетів літаком до Вісбадену, а відти на місце сарського свята. У промові біля памятника в Нідервальдені Гітлер зазначив, що Сарський басейн мусить вернути до Німеччини. Хочемо говорити з Францією про всі господарські справи, бажаємо порозуміння з Францією, та в одній справі не може бути мови про порозуміння — сказав Гітлер, звертаючися до делегацій німецьких союзів Сарського басейну. Ні Німеччина не може виректися вас, ані вам не вільно виректися Німеччини.

БУВШ. ЦІСАР ВІЛЬГЕЛЬМ ХОГИЙ.

„Дойтше Альґ. Цайтунґ" повідомляє з Дорну, що бувший цісар Вільгельм занедужав.

—o—

Посвячення дзвонів у Сихові.

Велике свято у підльвівській громаді.

Село Сихів, колишня козацька оселя, що лежить зараз за Персенківкою, мало в неділю 27. ц. м. велике свято. Того дня посвячували вірні греко-кат. парохії, що під впливом ріжних обставин сильно стопніла і є нині найменшою численно нашою парохією у львівському повіті, два великі дзвони, придбані завдяки заходам о. пароха Т. Горникевича і жертвенности тамошніх громадян. Свято це мало для парохії тим більшу вагу, що більших дзвонів не було там ще від часів великої війни, і наша церква обходилася кільканацять літ двома маленькими дзвінками.

Свято це почалося після співаної Служби Божої, відправленої парохом о. Горникевичем у місцевій мініятурній, але цінній деревляній церковці. Чину посвячення дзвонів, з яких більший дістав назву Івана, а менший Йосифа, довершив о. Ігумен Лучинський ЧСВВ в асисті о. М. Карівця ЧСВВ й о. пароха. Після посвячення дзвонів виголосив прегарну проповідь о. Лучинський. Закінчилося свято многоліттєвіями.

Після того вірні ще довго товпилися біля дзвіниці, прислухуючись сильним звукам новопридбаних дзвонів. Радість людей була справді велика!

При кінці варто зазначити, що підчас цих ферій вперше був чинний у Сихові діточий садок, до якого ходило 19 дітей. Успіх того садка величезний.

З листів до Редакції.

Льондон, 23. серпня 1933 року.

Вельмишановний Пане Редакторе!

В ч. 216. Вашого цінного часопису з дня 18. п. м. на стор. 2 прочитав я переклад статті з російського праського місячника „Знамя Россії" ч. 3, затитулованої у Вас „Скоропадський і Льондон".

Тому, що в тій статті згадується імя „галичанина Кисілевського, б. старшини австрійського ген. штабу, що підчас окупації Одеси німцями був у штабі окупаційних армій", який мав „у травні появитися" і працювати в бюрі п. В. Коростовця як представник (чи щось подібне) „наців", припускаю, що тут вжито моє імя, бо другого галичанина Кисілевського в Льондоні зовсім нема.

Аби не вводити український загал у блуд „інформаціями „Знамені Россії", заявляю:

1) Ніколи не був я старшиною австрійського генерального штабу, ніколи не був в Одесі підчас німецької чи австрійської окупації.

2) Ніколи не мав я приємности працювати з п. Коростовцем, ніколи не був у його бюрі, ніколи у своєму житті не стрічав ані п. д-ра Розенберга ані його представників і ніколи не мав ніяких дучностей з „наці".

3) В Льондоні не „появився у травні цього року", але прибув з Канади (як британський громадянин) вже третій рік тому.

З великою пошаною

Д-р В. Ю. Кисілевський

ДАЛЯДІЄ НА НІМЕЦЬКОМУ КОРДОНІ.

ПАРИЖ, 28. 8. ПАТ. Премієр Далядіє, що відвідує фортифікаційні роботи на сх. кордоні, прилетів до Мецу літаком. Президент ради мі- вістрів провів мин. вечір у Мецу, а нині відвідує фортеці, побудовані на берегах Мозелі.

РУЗВЕЛЬТ ПРО ДОЛЯР.

ВАШИНГТОН, 28 8. ПАТ. Рузвельт сказав, що не думає стабілізувати долара, поки інші держави не зрівноважать своїх буджетів і не опруть своїх валют на певних основах.

—o—

КІННОТА ПРОТИ ГОЛОДНИХ.

Париські часописи повідомляють із Москви, що в південну частину СРСР. (очевидно Украіну) післали більше кавалерійських дивізій, щоби вчинили порядок, бо голодні селяни стали грабити збіжеві склади.

—o—

НІМЕЦЬКІ ПОЛІЦАІ АРЕШТУЮТЬ У ШВАЙЦАРІЇ.

БЕРНО, 28. 8. ПАТ. Шв. Т. Аг. повідомляє, що три німецькі поліцаї арештували в Рамзен (Швайцарія) якогось чсл. горожанина.

—o—

НОВИНКИ

— **Не буде українського паломництва до Відня.** Цього року Марійське Товариство Молоді хотіло зорганізувати паломництво до Відня. Тимчасом на уладження паломництва одержав дозвіл лише примас Польщі Гльонд. На заходи Марійського Т-ва, щоби в тому ж поїзді зарезервувати кілька вагонів для українських паломників, що їхали би під проводом українських епископів, прийшла відповідь, що в поїзді тім можуть українці дістати сто місць, одначе мусіли би оставати під проводом польських епископів. Марійське Т-во не згодилося на ці умовини й українське паломництво до Відня не відбудеться.

— **Новий український фаховий часопис.** У Варшаві став виходити місячник під назвою „Промислово-Торговельний Вістник". Редагує Олена Васинчук. Появилося число за липень і серпень.

— **През. Петрушевич хорий.** З Берліна повідомляють нас, що президент Петрушевич тяжко захорів на ниркові камені.

— **Історики приїдуть до Львова.** Учасники міжнародного конґресу, що відбувся у Варшаві, приїхали до Кракова. Вони поділяться на 4 мовні групи, а одна з них приїде до Львова та Трускавця.

— **Арештування у Львові.** Нічю зі суботи на неділю, як повідомляють польські джерела, львівська поліція зліквідувала при Цловій вулиці Центр. Комітет КПЗУ. Приловили його на конференції з Мопром. Поліційну акцію вели на приказ центр. влади рівночасно в ріжних містах і тревала всю ніч. У Львові арештували 22 особи, м. и. кількох комун. провідників, а саме: Сол. Йолеса та Ст. Гординського. Поліція при ревізії натрапила тайну друкарню протидержавних летючок у польській та українській мові. Арештування відбуваються далі серед комуністів і українців.

— **Арештування в Станиславівщині.** ПАТ повідомляє, що наслідком скріпленої комуністичної агітації у станиславівськім воєвідстві, перевела поліція ревізії в ріжних осередках комуністичного руху й арештувала понад сто осіб.

— **Арештували здогадних убивників у Колодні.** У звязку з останнім убивством селянки Стельмащикової в Колодні біля Жовкви, поліція арештувала: бувш. залізничника Петра Жултанецького, Войт. Нікратовича, Йос. Каложа й Ів. Люду. Два перші були вже раз арештовані у звязку з попередніми убивствами в Колодні, та тоді сл. суддя випустив їх на волю. Всіх арештованих відставили до львівського суд. арешту. Підозрілі в участи в колоднянських злочинах Ст. Шафранський, Ів. Палида й Ів. Конарський на вістку про ост. арештування втекли до ліса. Треба зазначити, що за ост. рік у Колодні вбили 7 людей.

— **Академія в Подебрадах істнує. Інститут позаочного навчання працює нормально.** Із авторитетного джерела нас інформують, що звістки в деяких орґанах преси про ліквідацію Української Господарської Академії в Подебрадах не відповідають дійсності. Академія лише передала міністерству хліборобства ЧСР частину свого майна. Самаж Академія істнує далі. Також істнує і нормально функціонує при Академії Технічно-Господарський Інститут позаочного навчання (УТГІ). Слухачів як до Інституту позаочного навчання, так і на курси українознавства приймають без перерви.

— **Успіхи збирачів українських марок.** На міжнародній філятелістичній виставі у Відні, що недавно закінчилася, нагородили всі виставлені збірки України. Е. Вировий з Праги одержав за свою збірку марок України срібну позолочену медалю, Ф. Мейрганс із Цюріху за те саме срібну, А. Штоман із Відня бронзову медалю. Крім того бронзову медалю признали Ґореліковї з Берліна за збірку фальшивих і фантастичних марок Росії та України. Журнал „Український Філятеліст", що виходить уже 9-ий рік у Відні, одержав бронзову медалю. Це вже четверте відзначення цього українського фахового журналу за кілька останніх літ. Так збирачі й дослідники марок України осягнули на згаданій віденській виставі дуже гарні успіхи.

— **Автобусова катастрофа.** По дорозі з Рівного до Клевання автобус, що вертався з волинських торгів, впав до придорожного рова. Вісім пасажирів було тяжко ранених.

— **Залізнича катастрофа.** На новопобудованому залізничому шляху Гор. Шлеськ—Ґдиня біля ст. Дембе поїзд наїхав на віз, яким 7 людей верталося з відпусту. Віз роздавило зовсім. Три особи згинули, 4 були тяжко ранені.

— **За протижидівські виступи.** У звязку з початком шк. року ендецька молодь у Варшаві заініціювала бойкот жидівських книгарень і антикварень. Студенти роздавали летючки, щоби купувати книжки в польських книгарнях. У звязку з тим і за оклики „Геть із жидами" та кинення бомби-смерлючки до антикваріяту ... ра поліція арештувала трьох студентів ... студента політехніки Тохтермана, студента ... верситету Стажинського та ученика ... школи Рембальського. Суд засудив Тохтермана на 14 днів арешту, Стажинського на 21 ... Рембальського на 30 днів. Стажинський був ... караний за ексцеси чотири рази, Тохтерман тричі.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Лев Ґлова Степовий, артист театру „Заграва" помер 24. серпня ц. р. на 28-ому році життя. Похорон відбувся в Перемишлі 26. серпня. Покійний був талановитим режісером українських театрів. Був теж кореспондентом українських ґазет і як публіцист володів добре пером. В. Й. П.

—o—

СПОРТ.

26. VIII. **УКРАЇНА — ДНІСТЕР** (Самбір) 2:0 (1:0).

В суботу розіграла Україна тов. змагання з українською дружиною Дністер у Самборі, які закінчилися незначною перемогою гостей. Молода дружина Дністра весь час ставила завзятий опір, а героєм дня був воротар Дністра Кміть, який з бравурою оборонив безліч ну кількість стрілів нападу України. Дружина Дністра це вирівнана одинацятка з дуже певною обороною, ... амбітно і гостро, яка при дальшій пильній праці може відограє поважнішу ролю у своїм підокрузі. Ворота України стріляли: Кльош і Воробець (з карного). ... мимо непевної погоди понад 500.

27. VIII. **УКРАЇНА — КОРОНА** (Самбір) 1:2 (0:0).

Гра на високому рівні. Україна весь час перевагу мала, однак стрілова невиспозиція її нападу (не грали оба Маґоцькі) причинилася до незначної програної. ... ли взяти під увагу, що Корона на своїм грищі є ... грізним противником (недавно розгромила львівську Гасмонею 9:1, а Світезь 7:2) — то виступ України ... уважати за цілком удатний. У дружині України на ... ший плян вибивався Кіцила на середині помочі, ... своєю доцільною грою захоплював глядачів і Воробець у нападі — який стріляв дуже ефектовного гола. Корона грає амбітно, але дуже брутально, тон цій грі дає знаний Штаерман. — Судьовав дуже ... інж. Хомишинець зі Стрия. Видців до 1500 осіб.

ЛІҐОВІ ЗМАГАННЯ.

ЛЬВІВ: **Поґонь — Краковія 3:1 (2:1).**
КРАКІВ: **Висла — Рух 1:0 (1:0).**
СЕДЛЬЦЕ: **22. п. п. — Гарбарня 3:2 (3:1).**
КРАКІВ: **Подґуже — Варшавянка 2:2 (0:1).**

ЗА ВХІД ДО ЛІҐИ.

ПЕРЕМИШЛЬ: **Польонія — Гасмонея (Рівне) 3:0 (2:0).**
ПОЗНАНЬ: **Леґія — Польонія (Бидґощ) 4:3 (2:1).**
ЛОДЗЬ: **Польонія (Варшава) — Турнерн (2:0 (1:0).**
СОСНОВЕЦЬ: **Ольша (Краків) — Уніа 3:0 (2:0).**

ЗА ВХІД ДО ОКР. ЛІҐИ.

ЛЬВІВ: **Поґонь І. Б. — Другий Сокіл (1:1 (0:1).**
ЛЬВІВ: **Оль-Бої — Сьвітезь,** не відбулися з ... відступлення від розгривок за мистецтво.
РЯШІВ: **Лехія — Ресовія 2:0 (1:0).**
ЯРОСЛАВ: **Огніско — Погонь (Стрий) 2:1 (1:1).**
СТАНИСЛАВІВ: **Ревера — Гасмонея 3:2 (2:0).**

Закордонне радіо.

Вівторок, 29. серпня 1933.

Мор. Острава (263,8) 20.35 Нар. музика, **Братислава** (279,3) 18.25 Словацькі пісні, **Бреслав** (325) 17.00 Спів, **Міляно** (331,4) 20.35 „Чорний Перо" оп. Гайоса, **Ляйпціґ** (389,6) 19.00 Держ. авдиція, квартет, **Білгород** (429,7) 18.00, 21.00, 22.00 Пісні, 20.30 Грецька музика, **Беромінстер** (459,4) 21.10 „Травмлібе" муз. драма Патакі, **Відень** (518,1) 17.20 Солісти, 19.00 Віольончеля, 19.45 Концерт, **Мінхен** (532,9) 14.20 Літо в звуках, фортепян, пісні, 21.20 „Людвіґ дер Шпрінгер" оп. Зандберга, **Будапешт** (550,5) 13.03 Циг. орхестра, **Харків** (937,5) 9.00 Нар. пісні в музиці, 10.00 Орхестра, 13.50 Літ. муз. авдиція, 15.00 Український квартет, 18.00, 19.00 Концерт.

Середа, 30. серпня 1933.

Братислава (279,3) 17.55 Мадярська поезія та музика, **Бреслав** (325) 20.00 Пісні чесько-німецьких композиторів, **Брно** (341,7) 19.30 „Зачарований флет" оп. Моцарта, **Штутгарт** (360,6) 10.10 Гайднові та Бетовенові сонати, **Ляйпціґ** (389,6) 12.00 Концерт орхестри, **Білгород** (429,7) 18.00 Пісні, **Рим** (441,2) 13.02 Легкий концерт, **Праґа** (488,6) 14.50 Сальонова орхестра, 19.30 „Мадам Батерфляй" оп. Пучінія, **Відень** (518,1) 18.25 Солісти, 19.00 Військ. орхестра, **Рига** (525) 20.15 Лотиські пісні, 20.35 „Свято весни" з оп. „Гамлет" Томаса, **Мінхен** (532,9) 14.50 Нар. пісоньки, 18.05 Веселі пісоньки, **Будапешт** (550,5) 13.30 Хор, 23.20 фортепян, **Харків** (937,5) 9.00 Арії, 13.50 Більшовицькі композитори, 15.00 Тріо (німецька музика), 18.00 Нар. музика, 19.00 Симфонічна орхестра, **Париж** (1724,1) 20.00, 21.30 Музика 18-го століття.

Львівське радіо.

Вівторок, 29. серпня 1933.

7.00—7.55 Раннішня авдиція, 12.05, 12.35 Концерт, 14.55, 15.15, 15.50, 16.10, 19.05, 22.40 Грамофон, 15.25 Господарський комунікат, 15.35 Збіжева біржа, 16.00 Лікування в Трускавці, 17.00 Листи та програми, 17.15 Танкова музика, 18.15 Відч. „У варстатах Гдині", 18.35 Спів (Галя Леська, мецосопран), 20.00 Орхестра, спів (Довнар-Запольська, сопран), 22.00 Танкова музика, 22.25 Спортові вістки.

Середа, 30. серпня 1933.

7.00—7.50 Раннішня авдиція, 12.05, 12.35, 14.55, 15.15, 18.35, 22.40 Грамофон, 15.35 Збіжева біржа, 16.00 Концерт, 17.00 Обжинки в Спалі, 17.15 Солісти, 18.15 Діяльність Фонду праці, 19.40 „Чоловік", новеля Тад. Рітнера, 20.00 Легка музика, 21.10 Скрипка, 22.00 Танкова музика, 22.25 Спортові вістки.

БІРЖА.

ДОЛЯР.

У понеділок нотували долар у Львові по курсах 6.18 до 6.30 зол.

ЗБІЖЕ.

Ціни льоко Львів:

Ячмінь на перем.	12.75	13.25
Висівки пшеничні	6.25	6.75
Мука пшенична люкс	35.—	37.—
Мука пшен. 50% „00" з 1933	36.—	38.—
Мука пшен. 60% „0" з 1933	33.50	35.—
Мука житня 55% „00"	26.—	28.50
Мука житня 65% „0"	24.—	25.50
Мука житня ситк.	16.—	17.—

Інші курси незмінені.

Ціни льоко Підволочиська:

Ячмінь на перем.	11.50	12.—
Кукурудза краєва	13.—	13.—
Висівки житні	5.50	5.75
Висівки пшеничні	5.75	6.—

Інші курси незмінені.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ".

„Маслосоюз" платив кооперативам до 28. серпня ц. р.: З приводу змінливої тенденції цін на масло не ставить ще ... локо 15 сот., сметана 70 сот., масло ... 3.60 зол. — Тенденція на масло ... і яйця зниж ова, сметана удержана.

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.